

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à
Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 646. Theodori Pap. Annus 5. Constantis Imp. Annus 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

pernam, occisus per fraudem à quodam Perla. Cui substitutus fuit Hoameneius cognatus. Hęc Theophane habentur.

IES V C H R I S T I
A N N V S 446.THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 446.

Annus 446.

I.

Agit Redemptoris annus sexcentesimus quadragesimus sextus, quarta iudicione: quo in Africa, ubi cognitum fuit Pyrrhus Episcopum Constantinopolitanum penitentem ad Ecclesiam Catholicam restitutum esse. Rōmano Pontifice, incalentes ad eum fisi Episcopi Orthodoxi in diuersi prouincia Conclavia laborum ad confirmando Catholica dogmatu: qui & ex eo magis incitati vindicis Cas. olici dogmati iniuriantur, quod precepit, post omnes fuisse Pyrrhi adiram Constantinopolis, super ea uas primaria Ecclesia fuisse scripta proposita, quibus Mōxorthelitarum heretis credenda omnibus faceretur. Ita cum nam, de causa omnium Orthodoxorum aduersorum facini: animi mirum in modum concitatim sunt, ipseque ostendit unum communem Episcopi Africani, penes quos Pyrrhus coniunctus; Maximus heretici fuerat deterritus. Qui omnes ex adiutorio exsurgentis, singuli Primate in singulis sibi subiectis prouinciis Synodos coniuxerunt. Sicquā coniuerunt, qui erant prouincia Byzacena, sub Stephano ipsorum Primate Episcopi numero quadriginta duo: coniuerunt pariter Episcopi Numidie prouincie sub ipso Primate Colombo: insuper & coiuenerunt simul ad Synodus Episcopi Mauritaniae prouincie sub Reparato Primate sex: ex Proconsulari vero prouincia Carthaginensi cœlantia oīto Episcopi in unum convenientes. Synodus celebrauit. Exante eundem Conciliorum monumenta recitata in Synodo Lateranenſi sub Mariano Pontifice Theodori successe, in secundo eius Secretariatu: qui quidem hoc anno fuisse in Africa celebrata, nempe sub quartā Iudicione, patet ex tēstificatione Theophylachi Primiti Nostris iōnū, cum hęc verba fecit in dicta Synodo Lateranenſi.

II.

Nonnulli facio vestre beatitudinem, quiam & aliam suscepimus supplexe præmiantur: habeo de questione, quae nunc prouisa est, atque apud vos flagitari negligitur, directam à reverendissimo Episcopi Africani Concilio per nuper transactam quartam Indictionem beatæ memoriae Theodoro decessori sanctissimi vestre. Huius autem feribente episcopatu (vi ipsi Episcopi restituta) causa illa intercessit, quod cum Constantinopolim fuisse legi ionem Synodalem ad Paulum commonendum misit, Gregori Prebidi tyrannie in Africa detecta, commercium Africanorum cum Orientalibus fuerat perniens interclusum. Mittunt ergo ad Romanum Pontificem litteras, quibus petunt, ut sua ad Paulum Constantinopolitanum scripta per Apostolicam fidei Responsum ioh. Paulo darentur, rogantes patrem, ut nisi idem emendaret in oriente, ab ipso Romano Pontifice excommunicationis sententia damnaretur. Porro ipsa Synodalis etiam Conciliorum epistola in Lateranenſi Concilio edita sic febat:

III.
SYNODA-
LES AFRI-
CANORVM
TRIVM
GONC.

Domino beatissimo Apostolice culmine sublimato scilicet Patri Patrio Theodoro Pape & sanguine omnium Prelatum Pontificis Columbum premie fato Episcopo Concilia Nubrida, & Stephano primo fato Episcopo Concilia Byzacena, & Reparato Episcopo prima fato Concilia Mauritaniae, & vicesi Episcopo de tribus Conciliis Amediatu Africane prouincie, Cathaginente autem Concilium teorū fuisse opifici synodalem epistolam, quam paulo inferius suo loco reddeamus, acce, e modo Synodalem hanc trium Conciliorum:

Magnum & independenter omnibus Christianis fluentia redi-

dantem apud Apostolicam scilicet confitentes, multa ambigunt posse, de quo etiam produnt afflentur vniuersores legi memores. Namque orbem Christianorum, cœlantiam in bonae beatitudine Patrio decretis peculiarem omnem decreare remittantem in regnandum Daribus, pœnitenti & solliciti debent, maxime resuflaque ad ipsa Prelatum eximenteri vestre Apostolica, immo resuflante elatam mala dampnare, quam proire videntur, atque enim regulis sanctiorum est, ut quicunq; quantum corrumpatur in longiori possum agere proximis, non proinde realendum ne accipientur si, nichil notitiam aliis sed in vestra fuisse dicitur, ut huius "auctoritate ista que suffit pronuntiari proximum, adeque sumerent certe Ecclesia, velut denatis sui fons predicationis exordium. & per diversas terras mundi regna, prout maneat fides instrumenta salutis.

Quæcunque humillimum vestre Apostolico culmen profoluunt obsequium, cum laetitia non forgetimus, quod sincera genitrix non valet, ante hoc tempore fratrum exsuum quod Constantinopolitanum cœlantiam non cœlantiam communem ad nos resuflante suffit delectum: & ut hacesse sanctissima, paternum & renissimum exanimi vestre Apostolica fedis suffit desiderium. Quodvis patimur cognoscere, relegare, videlicet latronum Pyrrhi nostri fratris & copiæ operulatum, quod Constantinopolitanum cœlantiam apud sepram venerabilis fidelis protinus, relata non quales necipiat exsugit fatus. Pando nunc Constantinopolitanam cœlantiam Ecclesiastis ecclasiæ conjunctis, exhortantur resuflante, iam dictum nequitam communem, non quidam fortunabili admittentia a suo videntur anchora constitutum, & quod vel ab omni Ecclesiæ, cui presul, repleti & charitatem pretribus ipsius S. Ecclesiæ ad candalum popularum sufficiunt, primum qualiter fides, qua nunc vix permanet integra, & apparetur eruditio illibata seruitur.

Certum est enim, quod tales seruientes novitatis de uita gloria amore nascuntur, dum sibi nonnulli volunt atque, perficiunt, & plente, querunt, quod nos preferant, nonnam quod deo noster a infirmitate mundi cogit, & confundit fortis & fortioris mundo stulta confundit. Ad Timotheum in quaque Doctorum sententia: "legi fcermones quibus aut, ut montes sine rupibus, ad impetratae recte quia proficiunt, ut opes propriae budo contulerint." Et Episcopi remanentes docent quodcumque, in quod alter predicaret. Et ut aliquis de vetero proficeret: "Bona proprie verbis sunt d. Moribus, inquit, sedis suarum, probata iniquitas pro, et contra. Multa autem uoces adumenta, que de largo refertur in una fuit uita nostra iniquitatis.

Quia vero in quendam sufficientem "natura" uice & magna humanis apud memoriam regum cœlantiam ratione de prouincia, antedictam relationem memorante fuit Patri Constantino, antistitutam transflam, vestre Deo amabilis amittitudo, quoniam rogante humilitate per vestre sacraconsecratae fideles transflire: qualem propter cognoscimus, summam superioris frater a nefanda seruositate almentum ad ut quoniam formauerit Orthodoxe fides predicationem. Quod si incolatur auctoritas alia & sedis vestra exulta. Patronum sanctius fidelis episcopio perfracta a fato corpore separare vultus amans, nonne mortis saevius fuit, & contraria fuit, fons fuit perdurans, & nos propter ab hac malo contagione fortitudine uolunt columbae regnare.

Newis deo necis ab ea quod accedit, in multis segregantur, aperte nobis speculatori per manuoposuas prouincias, sedis contrahentibus venerandas, dissimiles in uita coloribus & affectibus, plenaria transflantur in unum loquuntur, cum solis relationibus, quoniam eis erunt, sunt, quia non sunt intollerabiles amittitudo. Sed huius ei, quam mutata uite, regis mentis, generalis Africana prouincia confitute per legem discipuli Crisostomus relationem, peccatores monitovi, sed ipsi que cum amplexu adscrivebant. Ora pro nobis, Domine fidei & scientiarum patrem tuus. Ora pro nobis, domine sancte ac beatissime Parram patre, ut pro nobis, domine fidei & scientiarum patrem tuus, tenet amorem repetita habentur, quia singulisti tribus concilia, quibus Epistola milia est, tempora facient.

Delidecanur autem eundem episcopatu ad Paulum Constantinopolitanum. Amisit multa & dilectissimis Conciliis. Decretata etiam ex Synodi fortis honestis

SEDIS A-

legato Constantinopolim ad Imperatorem, ut docente
littere eiusdem Synodi Byzantina ad eundem Impera-
torem, verum quia inter hec rumores per Gregorium
proximum Praesidem excitati sunt, vnde clemens, vilam et
Episcopum litteras has per suos Romanos ad Theodosium
Pompeianum misseret. Sed videamus, que easdem Synodus
litteras scriptis ad Constantem Imperatorem, cum non
dum plane sed detectus hereticus, sic enim se habent a:

Domo concordis, terra marisque domino Constanti. Au-
gusto, Stephanum primum sed Episcopum, vel nomine Episcopi Concilii
Byzantini electum primo loco fundi.

Concepimus Dom. Ecclesia sua preponens, prefatos ac prae-
dictos in predictis eam congratulantes Romani noster Regi, ut quo-
niam tunc diabolice factum quidam contra eam excusare tem-
perantur, a rebus domini regere talesque compreserantur, quatenus
quod est peccatum, recte potius iustitia debet defensari
et si possit, ut regnum permaneatur, ferendo subiicit, cuius minore et
potius imperante. Unde dominus preordinatus cum eis
impulso ducere, ut prius. Scriptum est genit. de nobis
et deinde fidei Ecclesia contra terrarum orbis diffaclib. Eius
legitimi sunt ut: parcerque scriptum est e. Hoc Regi iudicium
debet. Quia lumen eius relatum humani regnante, & Or-
thodoxiam fidem suam (ascensionis prefato), quod aliud, quam
miserum est deum solus immutavit? Pro qua re pietatis regis
victi regis Christi Iacobos coram Domino supplicio
et mortale presumpcione fuisse, quod aduersus fidem
miserum alteratio est, auctoritate, fratremque nostrum Paulum
Constantinopolitanum Episcopum regali autorita-
tis, mandato, ut, eum cum generalitate orbi doceat, ut
sicut etiam regis regnum, quod aliud, quam
miserum est deum solus immutavit?

Scriptum est, predicto fratre & coepiscopo nostro per late-
mporium, & remedium vice eis regis regnum, ex parte
adversorum, deplorantes unicum eis: quos regis misericordia
concedentes, pertinet nostra vota ut efficiant mercenari,
enim transire genit. misericordia deprecantur. Pro qua re
pertit in ista & fama, ut quod auctoritate, & regum cor-
recti, & eis alii non sicut incorrigibili tam tamquam scandi-
lentur. Inimicorum autem legatione nostra apostoli pre-
dicti, ut, qui predicto fratre nostro scriptum, ad plus
adversarios ante didicere non merentur: quatenus pietas ve-
ris, dissimilitudo, & contraria, pro pace Ecclesiarum Dei regal-
rum largior probatum, ut pace Dei frumenti, quatenus in spe
re mundum, recumbeat in pace secularum annis numeris
mortis.

Concepimus Dom. regis, tamen patet eandem regum
legem ad rebirth respectus principatum. Paganusque gentes,
aut si fortiter credunt, potest suae dexteram potatu ve-
ris Christi regnum subiungere. Et inscriptio:
scriptio prima sed Episcopum, & ceteri item omnes numero
quadraginta duo. Verum decreta legatio Constanti-
nopolitana milia hinc vnde dictum est sed ipsa ep-
iscopale directe sunt Romanis ad Theodosium Pontifici
cum sole nec loqui Apocynarios eisdem exhibendas
cense.

Pater hac etiam rite ab eo, quod item in Africa in
proxima proconsulatu, Carthagine collectum est. Con-
stantinopolitana exigitur ob Episcopum ad eundem eodem Mo-
nasterium Imperii dictum est, scripte fuerunt littera-
Synodales ad Paulum Constantinopolitanum Episco-
pum, quibus enim monasterium hereticum dereliquerat, am-
plius Catholicam fidem exhibuisse quidem ipsa potest
et testare fuit in Concilio Lateranensi sub Martino
Papo Secundo leonto, quia sic se habent:

Item gratulatio & honorabilis fons fratre Paulo Patriar-
che Calixti, & ceteri Episcopi fons Concilia Presan-
tianum ultra historiam formis.

Cupit & fundatim fides Catholicæ vel valerius Es-
tate vel Dux & Dominus IESVS CHRISTVS quisam
Patre & spiritu fons inducere habent naturam Deutatis, fidei
fons exangdam docet. & an despiciat. Eiusmodi doceat quin
nam latet in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti.

Dum ergo in nomine dicere, non in nominis, unitate in separa-
bilem, non schismatis fideliter eum colentibus, & in eum sincere re-
verentibus demonstrantur. Beatusque Apollonius præceptum sui magistri,
nostri Domini Iesu Christi perficiens, sanam & rectam doctrinam
in omni orbe terrarum predicanterunt, quoniam modo sit Deus es-
tendens, & Christus eius Filius noster Deus & Dominus, Deus & ho-
mo credentes, & easterne & coequalis Patris & Filió dominante
spiritus sanctus.

In hac ergo sine querela vera Dei cultura Catholicæ sanctæ
Ecclesie manente unita, inuidia Diaboli non intravit in cor-
dibus infidelium, qui à mea veritate deuident, secundum errores
fus præte, concusse à fide (sicut Apollonius loquitur c.) erra-
tur, & inferierunt se doloribus multis, iuxta viminesque malum
intellexisse per heres fidei Catholicæ aduentantes. Contra
qua Conclia reverendissimi Pontificum per sacras Chrysostomianas
Principales iustitiae congregatae sunt eis inserviant, in
quibus hereticorum dæceriorum vestigia vel affecta aduersus
eum fideis eorum subtili fallacia sancti & veri Pontifices exquir-
entes, mandata fidei Orthodoxie & liquidum declarantur
hereticorum predicationes, & nonanum disvere sententiam fassentes
quoniam fidelis populi obtinere solidam & invulnerabilem educationem
fidei de Christi Domini Iesu (quemadmodum confidimus)
persona, cum qui super hoc auctoritate quipiam addicere, aut mutare,
vel exinde quipiam admitti, perpetuo enathemate condemnando.
Quamplacit & facilius & Displacitum determinationem omnis
suscipit liberanter fidei Ecclesia, & per tot temporum curricula habe-
tur, & retinetur à suis credentibus, hoc definito immaculata &
immutata formam.

Quia vero compumperimus, quod quedam contraria in Constan-
tinopolitanis sunt instauratae contra instituta fidem & antiqui-
simum Patronum, & visibilium Conciliorum proposita per
charitatem cuiusdam velenosa dicta: mirans, inobedientes, cur
à vobis haec sunt permanere permisit, aut non statim confitit, &
rezy fidelitatis propria radicis amputata. Ne ergo omnia,
quod aduersus definitionem Patronum, vel sanctissimum Orthodoxos
Conciliorum Catholicæ fidem per Apostolorum doctrinam
fundantur, & iam noviter temporibus Socratis tunc in tem-
pore Patriarche futurae assumpta, vel predicata, riposte ex-
cratia, damnatio, illa scilicet amplissima, quoniam a sancto
Patriarche terminata sunt, in quibus fides nostra firma &
recta permane incommota, & faciens Christi inviolabilitatem
imcorrupta. Nec necessarium nobis est eadem repetere, quae fidel-
tate bene posita & dicta: ad confirmationem provocare, in pe-
nitentiam incidamus, sufficiens iuxta Patronum definitionem ana-
thematis, si super eos aliquid dicere, vel mutare, vel sumere (quod abit)
preiumpedit, nonne quidam, qui sibi intelligunt
persecuta, heretica, & Deo aduersantia capitula, cum in affi-
mentis talia virtus inserta nostra divina, nisi patimur flatibus
ad Christum, in quem delinqunt, conuertent purpurea sua
corda.

Hoc autem quod sancta suscepit recta fide & vera, scit
predicant & faciunt universalia immaculata Ecclesia, collamus &
tenemus, Patronum & Filium & Spiritum sanctum inseparabilem
eum Trinitatem, vnam Deum: vnam autem sancte Trinitatis
Filiu Dni, id est, CHRISTVM Domum nostram servem
vnde habere humanam vnam anima razionali & intellectuali, mul-
latem Deitate amplexu vel diminuta, sed condensata Damnum no-
strum IESVM CHRISTVM Deum & humanum confessorum,
dientes, & dimunatur naturam, voluntatem & operationem vel Deum
habere perfidiam, & quod est bonum, evanescit ipsam sine quibus
dantur peccati vel concupiscentie modo, finaliter naturam, vol-
untatem, & operationem habere plenissimum, id est, in Deo &
Domino nostro Iesu Christo duobus esse naturas, duas estas, duas
duaeque voluntates naturales, sicut Catholicæ docunt & docunt semper
Ecclesia.

Vt autem etiam exempla fidelium Patrium, quia plenissime
sunt, multo amplius rebulantur, eorum exempla hinc nostra, ex
fideliterologio ex multis panis inferi excursum. Ex libro fidelis
Ambrosii, & subincutitur his Patrium fidelitatem id in fidei
testantium suis scriptis, quae habentur vna cum epistola
in eodem secundo Secretario Lateranensi Concilii sub
Martino Pontifice, quibus ultimo loco apposita est sub-
scriptio hexaginta octo Episcoporum. Porro emul-
tum fuisse argumenti trium aliorum Conciliorum

synodales & epistolas ad eundem Paulum conscriptas, ut cedamus, corundem litteras ad Theodorum Romanum Pontificem recitatae fudent.

XII.
VISITATVS
MODVS IN
CONVIN-
CENDIS
HABEBIT.

Considerasti, puto, Lector, non enim inani studio ipsas epistolas Synodales hictibi integras describere conuenimus, sed utrum quid facti esset, num quid intris statueretur, ex recitatis Patrum scriptis appareat manifeste (ste) considerasti, inquam, quod cum aduersus recentes emergentes errores agendum fuit Patribus Orthodoxosis, non aliunde melius tibi anima ad pugnandum comparare conuenient, quam ex antiquis flauris in Ecclesia sancta dogmatis, insipientes, quid pestis senescit aetas, & quemam sanctorum de sua fuerit Patrum tentatio accuratus perseverantes, omninoque nervos aduersus nouitatem & novatores intendent, ac penitus deflantes & exercitantes, quecumque ad amissum contentient Patribus minime fint invenia: quan si fecerunt sunt regulam, semper sunt nominati Catholici & Orthodoxi, que ab ea deinceps haec tunc.

XIII.
FORTUNA
TUS CAR-
THAG. ED
COMMUNI
CAVIT MO-
NOTHELI-
TIS.

Quod autem in nullo dicto in Conciliorum Africaniorum, sive prouincia Procululari, sive Bizacene, quibus alii Primates Africani Ecclesie intercessione leguntur, reperiatur inter eos nomina us Episcopos Carthaginensis: id inde accidit, quia, qd, qui tunc temporis praeter Ecclesie Carthaginensis, nomine Fortunatus, fuit Fortunius, communicabat Pauli Dicte Constan tinopolitano Monothelitarum principi, ob idque habitus fuit omnibus Africaniis Episcopis loco mortui. Est de communicatione eiusdem Fortunati cum Paulo in Actis Secundi Synodi hand dubia alertio, vbi hac legitur in Actione decima quartar.

* al. Fortu-
nium.

Confessus Deus amabilis presbyter, & Grammaticus Latinus dicit: Scio, domine, temporis Peals quondam Patriarche renfie Fortunatum*, qui fuit Episcopus Carthaginensis: & cum Missis actibus esset in sancta magna Dei Ecclesia: quaeputum est, quomodo federe debuerunt, virimum ante Metropolitum, quibz morabantur, ap. post. eis. Et reperiuntur eis Pandus quendam Patriarcha in biblioteca Patriarchis librum Quinti Concilii, vi cognoscere, quomodo federe debuerunt, contigit, vt inuenirentur & Latinus liber eiusdem Concilii: & exinde infrafrustis idem Pandus fecit eum ordinabiliter federe, hoc ibi: quibus in telligis, misericordem Fortunatum fuisse Monothelitarum communione.

XIV.
VICTOR
CARTH.
EPISCOP.
CREAVIT.

Hoc vero Fortunatus fuit defuncto, sine gradu de posito haeresis causa, subrogatus est in locum eius hoc anno mensi Julio Victor, qui humiliac creatus est Carthaginensis Episcopus, nihil antiquius habuit, quam se esse Catholicum sive litteris indicate, sive more maiorum fidei sive professione scribens, nisi eas ad Theodorum Pontificem, decernens ad eum dignam legitimationem delegans Mellotum Gippensem, fuit Gippensem Episcopum, Redemptum diaconum Carthaginem, & Crediditum Notarium eiusdem Ecclesie: his itaque ad eundem Theodorum Ponficiam litteras dedit, quibus de sua creatione cumdem reddidit certorem, similique se fidei Catholicae sive professio significauit. Extant ipse Victoris littera in Actis Romani Concilii sub Martino Pontifice, ex quo hic tu loqui & tempore, quo scripta sunt, tibi exhibendas esse puranum: hic enim se habent:

XV.
ENSI VI
CROTI
SP. CAR-
THAG. AD
THEODO-
RVM PAP.

Dominus beatissimo & honorabilis sancto fratri Theodori Papa Villo.

Vestra beatissime & fraternalitate apud Deum acceptabilis opera & conversatio gloriose mundo vero sunt manifesta. Predicatio vestra apostolicus & doctrinam vera fidei cultura & in ueritate sit terra, per diuinorum tamē eruditissimum eloquiorum, vestra instruente admonitione exhortatoria, superadūcatur Orthodoxa Christi Ecclesia. Apostolica inspiratione fundata, & a fideliobus Patriis firmissime roborta. Ad quam omne beatissimi Apostoli patris honor & postulat conforto prediti, popularum agmina converentes, pte & sancte de tenetis ad lumen, de lapsu ad veram fidem, de morte ad vitam bonitas denuo predilectionis gratia praescios salutaribus preceptis ac monitu perducere. Quorum sanctorum Apostolorum vestra fraternalitas honoranda

segnem plenaria merita, & perfectius impon exempla: Eccliesiam Dei meritorum probitate & auctum lauditate condonat, & fide sacra, vel Christianis meritis rigens, quis fieri Dei placatur, studia Pontificibus indegenier operatur & perficit, ut omnia legi divina mandata: Quis non legi adstinet nisi propter Deum, sicut narrat Apostolus b, sed factus legi subiectus. In qua lege domini regit & veneranda iuris (sic) scriptum est c) meditatur die nocte. Quis molitudo non lectione per figuram literarum taumam compit, sed excedit in nobis Christi gratia, in vestra cogitatione conscientia immobilitate insita, nullatenus de vestro corde residens legi Christi Dei Dominis faciat, ficit in Psalmis dicit Propheeta: Omnes meditabitur sapientiam, & lingua eius loquetur medicum, let Deum in corde eius, non armatum, sed portu. Dei vestri iuris canica nomina & scripta, nemus in tabula lapidis, sed in tabula cordis, sunt beatissimi Apostoli Pauli ad Corinthon missi, eti opifex:

Quibus premis, significamus Deo plante fraternaliter, die decima septima Calendarium Augustinianum, solitudo in quarto, nostram humilitatem, divina gratia (ut propter munera & prementem, & vestris faultis) a Dei digno precioso, in sancta Carthaginensis ciuitatis Ecclesia Pontificis honoris auctoritate consecrationem & solam. In quo dignitatu fabriga in Dei omnipotente regnam, & ad altissima a malo astuta fidelitate non nomes tantum, sed Christi Domini Dei nostri protegente auxilio, & meritis habentis, vestris servit. Deo acceptabilibus non commendantes ratiōne potuisse: ratione & vestra depreciationibus pro nobis ad Deum eis nos, & eruditissime bonus in fratre, digni efficaciter, cum omni populo Christiano commissi illi scripti regimur, dum ad latitudinem ergo vestra fane & honoranda fraternatu, via nostra Mellotum brulem vestrum fratrem, nostrum Episcopum, & filium eiusdem diaconum, vel Cresciturum Notarium sancta nostra ista, vestris famulis definitissime, pauperalium coloris nostra rebus beatitudinibus persolvit, quo possum ad propria Ecclesia ambo homines, Deo proprio remeat.

Prae omnis autem fater, in ipso nostro precoccum creditor nostrum non leniter vulneratum fuisse, ut precepimus illi preceptum exceptarem, dicimus: Quis dabit caput meum propter oculis meos fontem letabundam, & sedes plorato die nocte. Ecce enim Ecclesia Dei non leniter perturbatur, Christianorum voces ac genitrix Episcoporum non importunata, & clamorem nouitatis & consolationis suorum fidentia & Penitentia confidit, ut vestra voluntate approbata debet expelli.

Nos autem temperamentum carnis invenimus, creditor patrum praedictorum beatissimorum confidimus nostrum iam infirmos quibus aquamanite supportare, & ad ultimam rationes fraternalitate vestra hoc ipsum pergitur cura debet. & quoniam enim, qualiter vice epigrammatum, chartarum ratione in sacris officiis apud regiam constitutam nos est regenerationi Catholica & ipsi versa fidei, ac Patrum tradicionis immuno contraria. Quis enim reveri sacrata vota addat predictis in Domino nostro Iesu Christo aut vestrum tantummodo solitatem, aut vestram operationem exiere, dum manu vestra Patrum definitionibus levandas claret. Denique noster Christus das naturas, & carnis duas voluntates, disceptationes vel proprietates naturales modis evanescunt. Ut possimus multiplicitum Patrum documenta vestre portata intentionem formare, nisi vestram sanctissimam fraternalitatem omnibus corda exiremire, firmissime tenemus. Ut antea Sicut Apostolica decretum per omnia confermatur, Iesu Christi predictio vestri Apostolica memoria defensionis vel persuasum, que continet: Agit enim virgine natura coniunctio matronae, quod proprius est, hec sancti Louis invenit. Pergit vero Victor.

Nostaque Patrum in omnibus decreta sequuntur, in Chro XI. XII. Sicutus apud deuotissimam fraternalitatem, & operes firmissime predicantur. Deinceps vestrum, & carnis voluntatis verum, atque dulcis humani vestitae seruantes, & pacientes cariarum heresiis subiunctissime, vanitas, & causas mendicas. Vestrum est itaque, fratres beatissimi, de tua dilectione sollicitus contraria Catholicis fidei obsecare, & in primitice noviter duci, quod Patrum vobis ab aliis induxit.

se uincirent. Non enim humiles corde, que recta sunt, adiutorii Domini, sapientia, non vincio chartarum obfuscum stemmam colligunt, utrumque fidem ac religiosum Catholicum in omnibus fertur in defensione. Studio itaque à Catholicis, improbis probe eis, immundum est, ne tempore deinde oppres, calpe facilius ad uenientem animos, & quasi faniorem impendentes inducent, dum aduersa à Catholicis fidei propagare negliguntur. A beato nuncetate Petri apostoli recte sancti ac praeceptorum dictum est, Scilicet quippe, cum possum debetrare per nos, nihil est aliud quam honeste, nec caro frangula sociati osculat, qui manifeste faciunt deinceps obstat.

Littera Doctori sanctissime, reuera seruentum fine simplicitatem, manuq[ue] est dolosa hereticorum fallatio. Quod est innaturatum in Corde Domino nostro proprieates amissas, in carnem naturarum confusione inducere: quod Catholice laetitia, id est, statutum quam maxime Patrum sancti Chalcedonii Concilii estat contraria, ex quo amplius & fundatiorum fidei & perficie indubitate confirmari. Possum vero etiam nunc fratrem & coepiscopum nostrum Petrum beatissimum regis mentem amissam nostra scripta dirigere, nisi maiorem cognoscimus, sed in hac ueritatem dictum suffit, nostram quasi Africanam pronuntiata p[ro]p[ter]a aliquam (qua in reto non confundit) male perdidit, sed hoc in explicatione suu[m]morum, v[er]a, qua optulerat & scripta nostra sancti Concilii nostri ad beatissimum fratrem Carthaginem scripta sunt, per rei beatitudinem signares etiam fratrem nostrum Paulum dirigere uelut. hinc ergo epistola Victoris ad Theodorum Romanum Pontificem.

Quod vero postremo loco habet de Episcopis Africanis in suscipitionem seditionis quorundam relatione adhuc apud Imperatorem, cum res gratia hand libet, fuit legationem morture. Constantiopolitane plane fugientibus monachis Gregorianis, de quibus diu in Africa, rebellante Gregorio P[ro]p[ter]e aduersus Imperatorem, Ingessum plane fuerat a multis Constantiopolitani, Africanis Episcopos cum Gregorio compare, obiquid eidem infensi penitus redditi fuerunt de Gregoriano rebellione plusibus sequenti anno decimmo.

Quod uiriam ad ipsius Victoris epistolam spectat, commendat ea repetenter precepsus Marini Pape successori Theodori in Lateranensi Concilio vebis istis. In ipsius epistola sunt datus nobis reliquit Victor reuelata Carthaginensis Episcopus tam feruagionum zelus non dilatans, quamvis Deus amabiliter habuisset rationem in eius obitu. Et zelus quidem non est, quod introducunt novitatem minus accusare nostrar[um] Apollonie. Seda dignator, & creare in scripta et exclamatione pene omnium Christianorum, nec non genitorum reverendissimorum Episcoporum, nos inter (h[ab]et illa scripta) posteriorum propter filiorum & successorum, quae adiutori utrumque conformatum scilicet Paulus Episcopus Constantiopolitana: Humilitatem autem competenter, interpres predicationis uocem Paulum habere, sed consacerdotem, datus nubilus ut ex nostra Apollonie uertentur. Et 27. capitulo secundum cognoscas, utrumque nos filius & p[ro]p[ter]a sumus credita est, argu accipere metu a Regis Regio. Dixit clausus regis uicerum ad apertissimum reuelandum in ueritate. Domum agnoscere, & claudere uisum est. Intrauerunt horum, uimutum cuius sit communionem Catholicam, qui fortis erat, aperte Ecclesiam inuipit, vel declarando hereticos, claudere. Plura alia uidentur in commendationem eius epistola, sed ista satis prouinciat.

Quid autem, hic Synodalibus à diuersis Concilii Africani accepit litteris, & à Victore Carthaginensi Episcopo aliis additis, cogerit Theodorus Romanus Pontifex, videamus. Ceteris ipse in unam eademmodo sententiam valueram Africanam Ecclesiam conuenire, donec p[ro]p[ter]a patrem in Paulino Constantiopolitanam Episcopum conclamaret quod ab ipsi extempore fuit, minime derogandum esse potuisse, mittens sollicitus Apocrifis Constantiopolitum, quibus dedit & ipse acerbi-

mas ad eundem Paulum litteras: quod enim iustra cum alicia monstret, neque blandis admonitionibus ille acquiesceret, ac ualentas modo ad eundem litteras recipit, quibus post admitionem plurimam & exhortationem plenam recte fidelis prescribens formam, subiecit anachema aduersus omnes, qui ab ea, quam Catholicas tenerent Ecclesia, sententiis discrepant.

Fuere plane ita si modi litteræ Theodori grauissimas, quas optulimus ad verbum h[ab]itū describere: verum non extant illæ, neque de nominibus eorum, qui misli sunt, aliqua est memorias edita factum à Theodoro Pontifice, litteræ a Paulo ad ipsius redire docent, quas hic tibi subiiciuntur eis opera pretium duximus. Videbis, lector, & miraberis, quæ soleat eis hereticorum ad insuexcusanda sclera, & op[er]e eros fraudulenta melleque delita blanda loquio, quæ politer etiam necantes & prudentes ducent in extremo: ut non iniuriantur, si plebecula rudiis ab illo interdum capitua in grecis abrupta dicuntur. Recitat: habemus dicta Pauli epistola ad Theodorum, in eadem Synodo Romana sub Martino Pontifice in secretario quarto, ex qua can habibi describitur: sic enim se habet translatione facta ob scru[pt]ulatissimam interpres ex verbis verba reditent, & Graci humanis Latinis litteris leuter tincta.

Sanctissimo ac beatissimo fratri & consacerdoti domino Theodoro Paulus indigeni Episcopu[m] in Domino salutem.

Ecce quam bonum & quam uicendum habetare fratres in vnum: spiritu[um] dico habitaculo & concordia, quæ in Deo est, & unitate fides, h[ab]uita delectabilis secundum veritatem inhabitatio: que videlicet in Corin[thi]o meo decorabatur arque fidelitatem indutissima deputante, sicut regnatum super caput principalem intellectum irrigans, & vsque ad op[er]am extremam festinat ducens. In hoc enim habitaculo benedictionem & attorneyam promitti Dominis. H[ab]uita ergo propheticæ uacinationis merita amplectente, presentes fratres solitas exposuimus, nostra proper charitate nimis querentes, aut proficiunt. Necem detraheremus bonum e[st] ultrabre, aut pale faciendo vulgo[rum] fabulam excutere palam. Absit. Non sicut n[ost]ri a hec. Auerat Diuina. Non sunt electi habentes n[ost]ri ita rompe, sed in patientia longe permaneant. & spiritu humiliati. Quia sicut minime per durius, ut propheticæ dicamus, parcatu[m] niggella, ita nec paci sapientia fructu[m] intelligentia per affectum exprimitur. Propter hoc enim & verberum supp[er]testimur uerbis, ut vel paulatim ualeamus e[st] uirtutis, qui proper nos se humiliare dignatus es, ut extreme illius ultro[rum] per tu[m] plagam verba declinemus.

Audiamus ergo & consentiamus Ecclesia oratori, qui per spiritu[m] clara vox exclamat, dicens: Omnis à nobis in charitate stant. Ergo sicut quatuor, fratre tantummodo dicimus, & tantummodo audimus, charitas intercedat, ar[ea] aliquip[er] existens ad compositionem concordia boni & coniunctionem. Oportet enim de Dio querendis nobis, pars rectissima mentis nostra denunciantes templum pacis inhabitare in eo propter Dominum, qui per prophetam agnoscitur. Quarene quare, & apud me habita. Speculum enim dedit Deus populo sic: & operis es, qui à Deo sunt deputati, fidelitatem adoperis, ut in humiliis gregi[um] mensu[m] ad inuictu[m] tendas, ut in melius absiperis hi, qui ad nos offrunt, quam (quod dicitur p[ro]p[ter]a) per nosf[er]e discordiam sentiam pedum etiam concutere. Ad concordiam inclinamus nos ipsos, & uolum ad charitatem cofantris: humilitatem ueneremus, per quam appreheendi solet alterius spiritus.

Si enim et verbo amplius usque h[ab]it[er]e taciturnitatem dilexiimus, h[ab]et quidem bene haberi arbitrii summa, ne scripta vestra reciprocata respondentibus, immixta sonitudo exultum, & pulsatione dividetur ab eo, qui omnia ad charitatem dirigere promulgavit: Orantur vero & tunc, offl[us]u[m] & circumstabilitas nostris imponit, & verbum tacitum conceper potius, quam vocale, & tamen his mihi donum est à Domino, & ē f[ac]tum sicut sicut domo non audiens, & non habens in ore sic rederationes. Sed quis temp[er]e g[ra]m[mat]i loquendi, & temp[er]e tacendi: aperte verbum, & claudio officium per taciturnitatem, competenter exorari: in Domine labia mea species, ut respondeam i[ust]i exhortatione mibi.

nihil verbum. Lætitiam tecum, non semper tacitum, adagiente noli Deus clavis verbi.

XXV.

Igitur directi prefati à beatitudine fraternitati vestra Apostrolorum (qui post multas facias inter nos de Ecclesiastica requisitione dissonantes sermonationes, in finem ad hoc percepserunt, adhucque non atque adherentes interpretari viam CHRISTI vel Diversi voluntatis intellectum, atque hancmodi interpretationem destinari vestre sacratissima veneratione) nos acceptam habentes bona conscientia prædilectorum venerationis adiutoriorum, cognoventes autem & quae principatus apostolorum finimur ad docere, paratos esse ad satisfactionem omnium poscent nos verbum de fide, quia nobis est, secundum Diuinorum mandatorum ad bonam scientiam temperante, per taliter tantummodo recipiente scientiam nostram per has filiales expremimus, superflua excitationem & altercationem verborum propter satiationem, & prefato tempore incongruentem declinantes, vel dicentes, nihil nostrum intelligentes, aut preferentes, vel dicens, sed quis audiuimus & cognovimus à sanctis & rueribus magni Concilii. Quæstori narraverunt nobis, quoniam via veritatis intellectus est sapientia, sicut præteriorum annunciatori Salomon, quae veritati bene placere dignatur. Sed quia tempore tam frivolo nos promisimus, & ad apriendendam requisitionem provocauimus, et ipsam recte nostra fidem formam scripturae imaginibus evocare feci tunc aliquibus coloribus, paternis significacionis certius dicentes, quæ à nobis dicitur.

XXVI.

Norigit, id est, iuri judicio Ecclesie nostra & Synodus, constitutam unam consubstantialitatem & auctoritate Trinitatis Filium ac Verbum suum untertum Gentiorum Deum IESU M. CHRISTI V. M. verum Deum nostrum ex Spiritu sancto & immunitate Dei Genitricis semper Virgine Maria inconquistabiliter incarnationem, perfectum eum cunctam Deitatem & perfectionem humanitatem unam personam, unam substantiam composuit in duabus, post rationabilem predicationem naturam, differentem vitramque naturalium cognoscentes secundum eamam proprietatem: nos enim eorum per partem duorum, aut in alterius mutationem, aut communionem, sive confusione penitus intelligimus, aut separamus: ab his: sed in uno CHRISTO, saluatora vitaque natura dissimilitate & humanitate, & in effectu proprio termino secundum substantiam innerrabilis summae veritatis consequentia conservata & permanentibus. Magis enim Verbum, quæderat, & fallit, quod non erat. Propterea & solum concursum animi & humanitatis operationem ab uno eodemque procedentem incarnato Dei verbo dicimus, & in unam condonemque reducimus. Ideoq[ue] ergo non introducimus, & inconfessio salvatoris.

XXVII.

Reflexus pleni impiorum hereticorum, silent cum Nestorio, Dionysio & Theodore Severus & Euthyche, Apollinaris excommunicatis, ex alterius dissonantia coniunctantibus suis ad impugnantes, alii confusione, alii dissonione male inducuntibus, & bene à veritate regula derulant. Unus autem & euidenter Dei Verbi incarnationis miraculi, la predicamus, & passiones cognoscimus, quæ secundum carcerem propter nos fuisse sustinuerunt. Ideoq[ue] & Deus dicitur pater, & Filius dominus à celo descendens, propter summan & indispicibilem secundum substantiam diuinae naturam unitatem. Unde & unam voluntatem Domini nostri IESU M. CHRISTI interligimus, ne contrariebantur aut differentiam voluntatis uni eidemque persona Domini nostri IESU M. CHRISTI applicamus, aut ipsius se exponitatem dogmatizemus, aut diversum introducimus: non enim ad conglomerationem unitam aut confusione diuina naturam, que in ecclesiis videtur pro voluntate, bene producentes vocem, aut ad intercessionem alterius tantum alium esse predicanter, sed hoc per haecmodi significantes vocem, quoniam caro eius rationabiliter & intellectuveliter animata, ex ipsa summa misericordia innumerabiliter omnibus divinis datur, uniusnam eam sibi secundum substantiam diuinae Verbi diuina habebat indiscertam voluntatem, quia ab ipso semper docuerat ac mouebatur, ut ipso tempore eadem diversitate & ex proprio impetu contrarie motus unius secundum substantiam Dei Verbi naturalem eius faciens motionem, sed quando & qualcum & quantum ipse Deus Verbum voluerat, ne (quod ab his) in blasphemiam dimidicetur, quod utique caudam, & terrible dicendum. Vehementem præstat, ut per necessitatem naturæ violentiam sufficientem introducamus eum humanitatem, & commitemus Petro digno eius inscriptioni, si utique per sim-

lem recusationem ex verborum significacione patientem remanecat.

Sic & Ex angelicam intelligentiam lectio, videlicet: Non XY. ut faciam voluntatem meam, sed tu, qui misisti me. Sed ut confessione passionis non diversam in unum condonem Christum & resurgentem introducentes voluntatem, magna autem resistitur & non possum huiusmodi confessio vocem. Nec enim quasi existit, hoc Verbum dictum est, sed a scilicet suis, Non que a peccatis meos, neque iniurias meas: ut permissa in dogmatione Theologus Gregorius, sed & omnes doctores, confessio verba memoraverunt, ex afflictione & relativa subiugatione hanc suscepimus, sicut & magister Ecclesiæ Lucifer Alacrius edocuit nos, nostram offensionem pronuntiavit in hanc vitam naturalis passione voluntate a prefatis vita dissumpi, & non a voluntate intellectu vel carnis Verbi imprimitam expulsa ad totum mundum salutiferam passionem, aut discordiam patrum & inhabitantem Verbo. Sed & hanc intellectu auctoratum copiæ & interpretantur subscriptum, id est, he astius proxima spirituali Cylaram in sacerdotibus secundum zelatum Phoenicium, qui validissimo lingue ista percipit optime metrum, confusionem, amissum intellectum, & verbum præstat, ut in Anathematis capitulo, dicta aduersaria contra aduersarios dominum capitulum facta a Theodoro, atque probata a festi ueris Chalcidoneis & Quinto Symolo, inservienti Ecclasiæ profectum atque aduersari vocem. Sed & evenerat pars doctores & predicatorum transmodum unius voluntatis mente docentes. Videlicet hominem confacientes mendaciam, quam perfida fide agere non erubebat tantum alterius traditum, & Partes a sua parte mente inquit, si aliquando unam dixerit voluntatem, id respectu voce pectoris voluntis, non ex naturam confusa proprieate invenientur. Sed malus contextus longit' meditacione illa mendacia:

Quorum, doctores feliciter, si ipsi illi, missione primum & competenter religiosum reformant, quise contra & confessantes fides sunt pro memoria Sergii & Bacchus, quidem nos, alter autem antiqua Roma forem famam decantantes, ita quidem, sicut & Pyrrhus emendat Episcoporum (vt diximus) in disputatione cum Maximo, id ibi fabbole de Honore vendicabatur. Sed ha expositio Maximi superius recitat illi fabiolum, et eadem repete ad fingulis gaffis fabiolum cogitat. Pergit vero iam peroratus valetinus hereticus, quod de huius nos habemus, si intelligimus, si predicanter. In le Orthodoxie manufatio, in hoc Ecclesie lege, in hoc fabiolo istra spes: hec est spiritus gerens nutritarum, hoc patrum fabiarum fabiolas, hoc est rationabiliter unum ratiocinio vocare pars dicitur. Hac meditari, in his est, per his illudatur, & ostendatur oramus: quoniam & hoc facientes & nos salvamus, & ostendatur predictos. Ad ipsorum nec recentem nostrum haec fabiolas, ubi patris compositione his, qui in studio patet haec inservient gloriatur corona. Deo manufacturam, quoniam omnia, & corroborat. Non negligatur plenam, ne obstruktionem reficiuntur, non falsores macta complirunt, sed in Verbo Dei proposito huiusmodi regimur: regimur huiusmodi dignificamus, confidence, quoniam eum dicitur secundum alterius nostrum ratiocinio & dilectionem amare in gloria eius benignissime manifestari. Omnum eam ratiocinio haec fabiolas, exponit fraterne fraternitatem tamquam, quoniam secundum suum factum, multum salutantis. Et subsecutio, incidente domino gratia pro nobis, sanctissime & beatissime patrem, hanc Pauli Constantiopolitanus Episcopi epistola, in qua nullus praeterita, qui accurate considerat, quam circunferenti pro antidoto venenum distrahente invenit. His autem acceptis a Paulo litteris, quibus eas adficeret pietatem rebellis animus magis est declarata, ad eum Theodo Romanus Poncifex ob eam cuiusmodi est condemnatus. Teflant id quidem Anastasius Libethorius.

Hoc anno in Hispania celebratum est Concilium Tolitanum septimum dictum, anno videlicet Chindalitano Regis quinto, Era sexcentesima octoginta quatuor, cui præsule legitur O enias Episcopus Emerita ex exercitu senior: subscripti reperuntur Episcopi super te-

fentes, illis per viarios numero triginta novem, statu-
que sunt canones quinque, quos tu confulas. Quia ex-
ten in eo habetur appendix de invenzione laborum fati-
ci Gregorii, suo loco ponenda erit.

IESV CHRISTI
ANNVS 647.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 6. Annus 6.

SECENTESIMVS quadagesimus septimus Red-
emptoris agit annus, Indictione quinta, qui & ic-
xim Confannis Imperator numeratur, quo inaudite
dicitur Saraceni, tandemq[ue] tributariam reddunt, bel-
lo quippe cuius agitata erat prouincia illa, cum occupau-
erit eam Gregorius (vicitum est), qui illi geslerat Præ-
torium praetorium. Debet nihil præterea, quam que
habet Ithoprenus hoc anno veribus illis: Anno sexto Im-
perii Confandi facti est in terra reuerae vehementes, qui multa
præsumunt, arboris ingens radicum extinxerunt, atque
multa cuncta deponit, nonne morsariorum. Stylius hi di-
cunt, qui in columnum vertice sibi habitaculum
construxerunt. Talem item anno Saraceni hostiles Africani
erunt, & conflitu agitato aduersus tyrannum Gregorium,
hunc in ignem vertentes. & eis, qui cum ipso erant, intermixti,
& hunc ad Africam peluerunt, atque tributis in Africa ordinante
sunt, natus sunt, huc de Africa subiugata à Saracenis
bocam Theophanes. Sed innatus iam res Francorum.

Eodem anno, quo absolvitur Dagobertus Regis Francorum decimus sextus, idem Rex decimana nona
monachus cum eis q[uod]a Ecclesias munificentia ex eius testi-
mento superius est demonstans. Eius corpus (inquit Al-
monius a) confitum arcanum sepulchrum in Ecclesia sancti
Dionysii dicitur lettere sequentes illam martyri. Domine (ve-
sus obsecro eum), ex tua formatione in celum memoriam facio
mea peccata effici, templum eius condidit, ruereris, que in
tua misericordia erant, excellens, iniquum impunis
fatuus iudicium illud columba, fonsque venientia
ad pacem, numero adipisci sumptu & expatio fabri-
cato duci: nec minor ibi in aliis quoque ornariis intentio
Nesciatis autem testis & patula beligeris totum interiorem cir-
cumstantiam tuam: ordinem pectoralem, si apud sanctum
Marium Torem, nec non apud sanctissimum Mauritium Agapum, &
quod in eum Gerokon Parfisia ageratur, subiugatur: preda-
re non conueniret in ratione loco Dei familiantis, que
memoriam huius comunitat, ut deo animi eius plorans
intendat, huc dedito S. Dionyxi Ecclesia, ubi Dagobertus
sepelitur.

Quod vero ad falsitatem eius anima pertinet: que ac-
cedunt ab oculis a hominum separatis, Deus sanctis suis
pro primis volvit hora fieri. Iulta namque diuinum iudi-
cii longe in demonstrata libata fencentia, ut qui se an-
teat honoribus mortis, sed modum inq[ui]nales
tu mortis penitus, quod ad panem spectat, expatiis
luteo plumbi pontis operibus postea abundanter, purga-
tum post obitum panis (ad breue licet tempus) adver-
tuntur frumentis, quibus fuerat ante obsecuta, traditis
se cruciando: sed purgatis, & fandis, quos coluit, in
quam circulatio in meligere. His
autem eis adhuc
relaxatus, ab co-
cam casum ipse
Anthonius Bodio-

Concilium To-
dictum Chindia-
tum, cognoma qua-
nes Emerita, Episcoporum pa-
lens.

nolle responderet: rursum à senecte regatus, mores vitamque Regis
exposuit. Cuius ex eis: Com. aut, multa vigiliarum ac tenebrarum,
similique senectus fatigatio depresso paulatim membra so-
pors dedidit, adhuc multi quidam venerabilis deorum canonicis, mo-
nens, ut prope sorgere, & pro Dagoberto Regis anima, quae eadem
e corpore exortat hora, Domini exortare clementiam. Quod cum
facere maturato carcerem, apparuerunt subito haud prout se pella-
go deformes translenta facie demone, vinctum Regem Dagobertum
per sepias maris agitantes, insulisti que in operi verberibus ad Vulca-
nia loca trahentes.

Qui differente cruciacione, inter agitationes & verbere, quo-
rumdam fanciolorum audiebat populi suffragia. Cum repente,
aperio calo, inter fulmine inflatus cum fragore ruente rifi-
sunt descendentes viri decor intentes mirabilis. Requirere corpori ab
eis, quiescent. Qui dixerunt, scilicet eis, quos Dagobertum ad su-
mum vocatum auxiliolum, Dionysium videlicet ac Martini marty-
res, nec non Martinianum consigillarem. Hi arcopagam demonstrant
animam eam ad aetas leuauerunt, canentes hymnus Psalmum:
Beatus quem elegit & aperit oculi, Domine, habitat in atriis
tuis. Hac virilem venerabilem tomum Anfoaldo retulit se vidisse.
Qui in Gallia reverent, salto Audito narravit, hanc hic à
secretis Regi, & postea laetare conspicuus Episcopus Rothomagensis quiescit in atra confcripta chartula posteri reli-
quis in ordine inserviere tende. Ex qua datur intelligendum,
modo à sancta ornativa, cunctem quae ad eorum memorias sancta
confervata roris.

Quinquagesima enim quorumdam calamitatis non, & cuncta de-
narrare nequem tamquam has vox sit: Nil (autem) Dei vel sancti eius
profundum sine argenteum ligno afficit, seu particulis de-
pendentia palpis: non tamquam sine causa virtute panis sunt
divinae Balthasar valde de templo Domini raptam in turps con-
seruata roris, vel Helioderus orarium Dei diripere contatus. &
Antiochus, quia theropolymata viris templum Alisam con-
fratrum expolivit, postmodum scatenis verberis exparuit, op-
timam fletus, argumentatio: ut enim Deus ut factilegos
ingenti supplicio affecit Ecclesiastum ornamento viris
expilatores, ergo maximis premis augebit religiosos
vitros eorumdem largitores. Ad postremum autem
hic anchor: Dagobertus vero ex officiis sanctos sui auxiliari
postebat, quorum basilicas plus ceteris se operis difficile meminerat,
hacclle.

Cui, si hoc tempore vixisset, quantum fuisset altius
declamandum aduersus peritos Novatores, qui nul-
lum post obitum paenam purgatoriæ animarum admittunt, sanctorum suffragia negant, nec precibus
tuantur animas defactorum impie docent: quorum in-
fanta vel via falso hac historia omni fide testata reli-
cta, & a sanctis acceptata, refelli ac confutare penitus pos-
tularet: ex qua etiam illorum de purgatoriis poemis len-
tentia prius confirmatur, qua alterum nullam tribui fa-
cilitate danoib[us] post obitum animas cruciandi,
cum non hoc factu, tum alii pluribus, vel à Beda, vel ab
alii certatus eadem opinio confutetur. Fuit autem tan-
ta fidei clausiadi Ioanne narrata, ab Anfoaldo in Gal-
lia lata, à sancto autem Audocio primum scriptis man-
data historia, ut Ludowicus Imperator in epistola ad Hil-
dium Abbatem monasterii sancti Dionysii, eius, ut ei
haut dubio voluerit meminisse: dum enim ipsum fan-
ctum Dionysium preconis collit, hanc inter alia habet:
Predicatores autem nostri gloriam hanc eximi & amorem Dei
Dionysius non mantere voluerunt: qui, dum eis sacra exortatio in
terra & amorem & honorem Domini nostri IESV CHRISTI
opibus, quibus poterant, honoraverunt, per eius preces dignissimas
bonorum præstigio potius in terris & in celstis meruerunt.
Ut fiducie ymagis ex p[re]ceptis Francorum Regis Dagoberto, qui
enim pretiosissimum Christi martyrum reverentia non medie-
cuerit suar[um], & immortali est vita sublimata, & per eius aduerso-
rum (autem) ac celesti offensio peribuit, à passu eis liberatus,
hac Ludowicus Augustus in dicta ad Hildium episto-
la, que habetur prefixa Areopagiticæ ab eodem Hildi-
no concepitis.

Quod vero ad Audoenum pertinet, qui fuit Dagoberto Regi (vt dictum est) à secretis, antequam creauit
Rotho-

JOANNI
EREMITE
DE ANIMA
DAGOBERTI
VI.

TEMPO-
RVM OR-
NATVS
DEO GRA-
TIA.

DE VERE-
TATE NAK-
KATE HI-
STORIA.

VI.